

Rakovszky Zsuzsa

Történesek

Megjöttek!

Mióta csak az eszemet tudom,
őket vártuk! Örökké
rájuk gondoltunk, amikor ezek
bezáratták az összes templomunkat,
a magisztrátusból elmozdították
a mieinket: józan életű,
tisztas polgárokat, és részeges,
tanulatlan csizmadiákat és
cserzővargákat tettek a helyükre,
mikor kiöntették velünk a teljes évi
bortermésünket, valamilyen új,
eszels jogszabályra hivatkozva, amelyet
alig két napja hoztak a tanácsban!
Amikor kémeik hiúz szemmel figyelték,
ha felkerestük egymást otthonunkban,
nem titkos istentiszteletre jött-e össze
az a nyolc-tíz ember, hogy kinek érkezett
gyanús látogatója idegen városokból,
s vajon az új vagy a régi naptár szerint
tartjuk-e meg a húsvétot és a karácsonyt...

Mindezt elszenvedtük, de ebben a szenvedésben
volt valami erő: ahogy egymásra néztünk –
némán, mert a falnak is füle volt –,
szavak nélkül is tudtuk, mire gondol a másik:
rájuk, akik ott valahol
a messzeségben, szélben és sötétben,
idegen városok alatt,
folyón átúsztatva, hágókon át,
legördülő sziklák és síkos vízmosások
veszélyes útjain hozzák felénk
fényes kardjukat, mellyel majd kivívják

– mert egy napon kivívják biztosan! –
az igazság ügyét, a mi ügyünket!

És most itt vannak. Végre!
Éljenezés, és sírásba belefáradt
szemünk örömkönnyre fogadta őket!
Harangzúgás a visszafoglalt templomokban,
virágeső az utcán. Életünk
legszebbik napja volt ez!
Ahogy a városkapun át
belovagoltak, elgyötört szívünk
csaknem kiugrott örömében.
S munkához látni nem is késlekedtek!

Kipiszkálták nyomorúságos
rejtekeükből a hitvány bírákat, elzavarták
a részeges és korrupt magisztrátus
összes tagját (kivéve azt a párat,
akik még idejében megneszelték
a változást, és titokban, követek útján
jó kapcsolatot ápoltak velük,
vagy lakomára invitálták
pár főemberüket, míg a közkatonák
házról házra jártak, és a lisztesdobozba,
párnacihába rejtett
arany után kutattak, vagy a sovány baromfit
fogdosták össze a külvárosokban).
Lusta, cifrálkodó
asszonyaikat megerőszakolták
(meg néha a miénket is – olyankor
kioldalogtunk a szobából,
vagy égő arccal félrenéztünk).
Most a mi öreink járkálnak éjjelente,
figyelve éberén, hogy ha öten-hatan
összeverődnek egy-egy házban vagy utcasarkon,

mi ellenőrizzük: melyik naptár szerint
tartják meg a húsvétot s a karácsonyt.
Sötét hajnalokon a városkapunál
mi túrjuk fel a szénásszekeret
a nagykabátba burkolt csecsemőért,
akit keresztelni visznek titokban
az erdei kápolnába, ahol
valami száműzött papjuk misézik.
Most ők köszönnek mélyen meghajolva,
a bátrabbja komor arccal, a gyávák
alázatos mosolygással, miközben
mi látjuk az ő szemükben, amit
ők láthattak korábban a miénkben:
a meghunyászkodással leplezett
gyűlöletet, igen, de nemcsak azt,
hanem – és ez a szörnyű! –
valami fényes, győztes csillogást is,
a vesztes diadalmas örömét,
akinek a világ most hirtelen
egyszerű lett: fehér és fekete,
a boldog bizonyosságot, hogy Isten
mellettük áll, hogy az ő ügyüket
karolja fel, hogy náluk az igazság,
amely mindig az áldozatoké –
mivel fordult a kocka ...és hogy jaj, jaj nekünk!

A kötet megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap támogatta

Nemzeti Kulturális Alap

MAGVETŐ KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT. • WWW.MAGVETO.HU
WWW.FACEBOOK.COM/MAGVETO • MAGVETO.KIADO@LIRA.HU •
FELELŐS KIADÓ DÁVID ANNA • KÉSZÜLT A SZEKSZÁRDI NYOMDA
KFT.-BEN 2018-BAN • FELELŐS VEZETŐ VADÁSZ KATALIN • FELELŐS
SZERKESZTŐ SZEGŐ JÁNOS • KORREKTOR SCHMAL ALEXANDRA •
A SZOROZATOT PINTÉR JÓZSEF TERVEZTE • MŰSZAKI VEZETŐ TAKÁCS
KLÁRI • KIADVÁNYSZÁM 8899 • KNER ANTIKVA BETŰTÍPUSBÓL SZEDVE
• ISSN 2498-6550 • ISBN 978 963 14 3662 4